

Издавач
САТЕНА MUNDI

Библиотека
Српско становиште,
прво коло, књига друга

Наслов
ТИТО И СРБИ
Злочинац на челу колоне

Приредио
Владимир Димитријевић

Уредници
Бошко Обрадовић, Бранимир Нешић

Уредништво
Лидија Глишић, Никола Маринковић, Оливера Дуњић,
Владимир Димитријевић, Југослав Кипријановић,
Биљана Ђоровић

Лектура
Оливера Дуњић

Штампа
Dinex,
Београд

Тираж
500

ТИТО И СРБИ

Злочинац на челу колоне

Приредио
Владимир Димитријевић

CATENA MUNDI
Београд, 2013.

Владимир Димитријевић

НОВО ЧИТАЊЕ СТАРЕ МИТОЛОГИЈЕ

О једном округлом столу

У Удружењу књижевника Србије (Француској 7), култном месту некадашњих дисидентских струјања у бившој Југославији, у суботу, 2. марта 2013. године, одржан је округли сто на тему „ТИТО И МИ – Последице титоизма“, у организацији издавачке куће „Catena mundi“. Поздравну реч дао је Бошко Обрадовић, један од оснивача и уредника издавачке куће „Catena mundi“. Потом је координирање радом округлог стола преузео мр Владимир Димитријевић, члан Уређивачко-организационог одбора, који је указао на мотиве за покретање ове теме, подсећајући на покајничку изјаву Танасија Младеновића да су „српски комунисти објективно издали свој народ“, без обзира шта су субјективно мислили и намеравали.

На округлом столу је учествовало 15 учесника који су у краћеној верзији изнели своје реферате.

Проф. др Мило Ломпар је оценио да титоизам није само историјска формација, већ да критика титоизма значи спречавање обнове титоизма под другим идеолошким и културолошким образложењима. Тиме заустављамо обнављање сила која су нас довеле до пораза у Другој Југославији. Да ли су данас наши интереси српски интереси или југословенски, како нас све више усмеравају кроз тзв. регионалну сарадњу? Као пример навео је формирање Јадранске лиге 2003. под руководством Словеније и Хрватске, иако је 2002. године Србија била првак света у кошарци. Зато српска позиција никада више не би смела да буде инфериорна.

Др Миша Ђурковић је најпре подсетио на прву критику титоизма коју је написао академик Коста Чавошки под насловом „Тито – технологија власти”, а потом да је потпуно забрањено и даље откривати истину о пореклу и месту сахране Јосипа Броза Тита који су и даље под велом тајне. Зато је тек ово почетак деконструкције једног јавног мита који је још увек недодирљив. Титоизам је стално свођење Српства само на Србију и поништавање српског идентитета на другим просторима. Посебно је истакао опасност процеса дељења Српске православне цркве по авнојевским границама.

Проф. др Срђа Трифковић је говорио о улози Велике Британије у инсталирању Броза на власт у Србији. Напуштање савезничког ђенерала Драже Михаиловића и вишегодишње помагање комуниста од стране Британаца од 1943. пресудно је утицало на исход грађанског рата у Србији и пре уласка Црвене армије. Тада су Британци спасли партизански покрет од уништења.

Александар Павић је указао на бројне европске резолуције о укидању тоталитарног наслеђа које се игноришу у Србији упркос еврофанатизму наших власти у последњих 12 година. Титоизам је важан за све оне који желе да држе Србију под контролом, јер би довођење титоизма у питање значило довођење у питање комплетног окупационог апарата над Србијом од 1945. Темељна европска вредност, потпуно прећутана у Србији, поред антифашизма и антинацизма јесте и антикомунизам. Титоисти су нови талас јањичара, космополити-јањичари, који ће зарад власти и привилегија говорити све што је потребно у интересу страних центара моћи.

Познати новинар и публициста Коста Димитријевић је говорио о дневној новини „Политика” под Брозом и о политици као таквој у Титовој Југославији. Подсетио је на оптужницу коју је против Броза својевремено поднео др Војислав Шешељ, који је са симболичним глоговим колцем кренуо и на Кућу цвећа, што је била, помало закаснела, реакција на својевремени захтев Оскара Давича да Југославија промени име у Титославију. Заложиио се да школа која носи име Владислава Рибникара, који је обрукао презиме својих предака и оцрнио свој образ као близак сарадник Броза, промени то недостојно име.

Никола Жутић је говорио на тему односа Броза и Хрвата и свих облика сарадње коју су имали комунисти са усташама и окупаторима, а посебно са - назови савезницима - Британцима.

Владан Вукосављевић је истакао невидљиву озраченост нашег друштва титоизмом и указао на туморе попут аутономне покрајине Војводине, отимачине и пљачке приватне и друштвене имовине, издајничког односа према Косову и Метохији. Озраченост титоизмом посебно се огледа у сфери културе и образовања, па тако наша кинематографија, примера ради, нема дело о Јасеновцу.

Антоније Ђурић започео је свој говор речима: „Све што се данас дешава са нама, у нама и око нас последица је комунистичке идеологије”. Броз би био нико и ништа без српских комуниста, Брозовића, који су му служили. Када се говори о благостању у време Титове власти заборавља се на стотине хиљада убијених, утамничених, избеглих, којима је одузета имовина... Једино исправно би било Брозу вратити његово: улице, тргове, виле, академике, песнике, генерале, убице, криминалце и све друге који су Брозови, безнадежно заражени титоизмом, без обзира како данас преобучене.

Маринко Арсић Ивков је говорио из угла своје „Антологије удворичке поезије”, која у огледалу његових поданика најбоље говори о култу личности Јосипа Броза. Српска удворичка поезија је процветала под Титом, мада је постојала и пре тога као удворичка и према ранијим владарима. И Броз лично је био познат по нападима на писце, попут Бранка Ћопића или Драгослава Михаиловића, док су се његови следбеници из света књижевности утркивали у шпијунирању и пријављивању колега писаца.

Драган Хамовић је говорио о односу титоизма и надреализма, потиснутој књижевној баштини пре комунизма и војујућим атеистима у књижевности. За многе титоистичке књижевнике Србија пре комунизма није ни постојала, а и данас је много оних који мисле слично.

Вељко Ђурић је упоредио две биографије: Титову и Дражину кроз кључне датуме 1914-1941-2014. Посебно је истакао да су архиви у Србији очишћени од важних историјских докумената, и да се посебно до оних о Дражи и Титу још увек не могу добити.

Радован Калабић је говорио о детитоизацији као услову без кога се не може, јер је највећа доследност титоизма у антисрпству. Предложио је да Кућа цвећа треба да остане као Музеј страве и ужаса титоизма.

Пуковник Драган Крсмановић се заложиио да се Јосип Броз, чији идентитет још увек не знамо, раздвоји од Тита, који је био идеолошки пројекат са погубним последицама по српски народ. Циљ титоизма није био устанак ради слободе народа, већ револуционарни долазак на власт и остајање на власти по сваку цену, без избора. Све што се противило Србији и Србима било је подржано од стране титоизма. Запитао се изнова која је била цена краткотрајног социјалистичког благостања...

Милослав Самарџић је говорио на тему Тита као неугог ратног команданта који није умео ни да чита војне карте. Притом, Тито је био диктатор и масовни убица, а и даље се доживљава као способни војсковођа, државник, стручњак за све... У комунистичкој хијерархији напредовао је као најбољи цинкарош својих партијских другова и ликвидатор својих сабораца у Шпанском грађанском рату. Велики број партизанских јединица масовно је страдао у борбама због Титове војне неспособности, а упркос томе су га комунисти после Другог светског рата прогласили за троструког доктора наука.

Драган Петровић је изнео низ занимљивих архивских информација о Титу у геополитичком контексту британско-француско-немачко-руских односа.

Договорено је да сва обраћања на округлом столу буду објављена као реферати у посебном тематском зборнику који ће се у току године појавити у издању „Catena mundi”. Првом делу округлог стола присуствовали су и проф. др Жарко Видовић, Ђорђе Ј. Јанић и Перо Симић, који ће такође приложити своје реферате, што се очекује и од оправдано одсутних: проф. др Зоран Аврамовић, др Срђан Цветковић, Ратко Дмитровић, Игор Ивановић, Бојан Димитријевић, Жељко Цвијановић, Милан Брдар, Милош Кнежевић, Милош Тимотијевић и Коста Николић.

Зборник као плод округлог стола

Договор да се радови са научног скупа објаве у једном зборнику показао се као неостварљив – радова је било толико да је Издавачки савет „Catene Mundi“ одлучио да зборника мора бити два; наравно, сваки од њих ће бити књига за себе, уређен у складу са захтевима унутрашње логике објављених „титолошких“ истраживања. Пред нама је први такав зборник, „Тито и Срби“.

У првом поглављу књиге, „Са српског становишта“, објављени су текстови који дају шири преглед штете коју је титоизам нанео Србима, њиховом духовном и политичком бићу. Др Бранко Надовеза нас упознаје са улогом коју је Броз имао у дефинисању српског етничког простора, а др Никола Жутић, аутор који се већ три деценије бави, између осталог, ватиканском конструкцијом хрватства као борбене србофобије, пажњу је посветио Титовој улози у тријумфу хрватских националних тежњи у 20. веку, док је Ратко Дмитровић показао титоистичко – ватикански преплет интереса у случају повратака организатора „пацовских канала“ и блиског Степинчевог саборца, Крунослава Драгановића, у СФРЈ. Др Вељко Ђурић Мишина дао је упоредне портрете ђенерала Драже Михаиловића, министра војног у Влади Краљевине Југославије и самозваног маршала, Јосипа Броза Тита, од кога је почела Титославија, као антидржава у којој је Српство почело да губи своје име и имање.

Текстови под насловом „Од цинкароша до маршала“ баве се Брозом као ликвидатором на платном списку совјетске обавештајне службе, неуким војсковођом – самозванцем и немилосрдним освајачем власти. Перо Симић, један од највећих домаћих „титолога“, човек без чијег преданог рада у домаћим и страним архивима много тога о Брозу би остало у тами незнања, указао је на Титове непознате злочине; Милослав Самарџић, уредник „Погледа“ и биограф ђенерала Михаиловића, осврнуо се на Брозово незналачко руковођење партизанском војском, а мр Драган Крсмановић, пуковник у пензији, бавио се његовом борбом за власт у сред наводно ослободилачке борбе.

У поглављу „Злочинац на белом коњу“ донели смо прилоге др Срђана Цветковића са Института за савремену историју који се, на крајње документован и аргументован начин, већ годинама бави злочинима комуниста и тоталитарном природом титоистичког режима, бивајући и челник државне комисије за истраживање тих злочина, који су изменили Србију, а чије последице и данас осећамо.

„Наводни хероји“ је поглавље које се бави развојем Титовог култа, за који је др Коста Николић, аутор, између осталог, сјајне студије „Тито говори што народ мисли“, већ одавно утврдио да је имао квазирелигиозне одлике својеврсног примитивног паганизма. Др Милош Тимотијевић, историчар при чачанском Народном музеју, подробно се бавио употребом фотографије у пропаганди комунистичке идеологије.

У поглављу „Обрачун са титоизмом – услов без кога се не може“, Радован Калабић указује на неопходност да Титов гроб остане у Београду како би нас стално опомињао на страхоте Брозове епохе, а Александар Павић тумачи недоследност домаћих „другосрбијанаца“, који би да буду и ЕУропејци и неотитоисти, заборављајући на чињеницу да је Европски парламент оштро осудио комунизам као тоталитарну идеологију, а међу земље у којима је та идеологија владала уврстио и Брозову Југославију.

У додатку је дато сведочење Антонија Ђурића, књижевника који је као младић одан Богу, Краљу и Отаџбини најбоље године свог живота провео у Брозовом казамату, да би затим живот посветио, између осталог, и сведочењу о епохи зла маскираној у причу о „скоку из царства нужности у царство слободе“ (Енгелс). Ту је и манифест о неопходности деконструкције титоизма, једном и заувек.

Реч Владике Николаја

Брозова улога у историји Срба била је кобна; он је, као својеврсни „лажни цар Шћепан Мали“, био квазимесијанска фигура кроз коју је у Србе дувао ледени ветар нихилизма. Стога се природа Титовог деловања не може разумети ван хришћанског

контекста српске историје. Владика Николај Велимировић је његов „мистички“ портрет насликао у писму надбискупу кентрберијском, децембра 1952, молећи га да се заложу да Тито не дође у посету Великој Британији. Тада је Николај записао:

„Ваша Милости,

У америчкој штампи се шире вести да садашњи, самопроглашени владар Југославије, Тито, ускоро стиже у Лондон као званични посетилац на позив британске владе.

Ваша Милост сигурно зна ко је био овај човек, шта је учинио, и шта представља. Његови трагови морају бити ужасни сваком Енглезу хришћанину и Енглескињи хришћанки. Будући фанатичним безбожником, користио је све злочиначке методе, којих се цивилизовани свет гнуша, као законите, да би освојио власт и остао на власти.

Предуг је списак његових злочиначких и по душу потресних дела, предуг да би био навођен. Обавештени сте о њима из прве руке, и нема потребе да их понављамо. Али ја морам нагласити један моменат који Вас и мене, као људе Цркве, највише занима: он још увек прогони Цркву, понекад макијавелистички, у рукавицама, у присуству британских и америчких посетилаца, а понекад неронски, у одсуству ‘савезничких’ посетилаца.

Ваша Милост може да замисли како се бездомници, Срби у расејању, осећају кад је Титова посета Лондону у питању. И, још више, како хришћанске деноминације, нарочито англиканске заједнице широм света, очекују реч протеста од надбискупа кентрберијског.

Молим се и надам да ће Ваша Милост, са Вама својственом мудрошћу и храброшћу, учинити све што Вам је могуће да се овом борбеном безбожнику и суровом гонитељу Хришћанства не дозволи да целива руку Њеног Величанства, која се у званичној титули својој назива ‘бранитељком вере’. Стравични пољубац истим оним уснама које су изрицале смртне пресуде хиљадама невиних и побожних хришћана. Протестујући против овог моралног ругла, сигуран сам да ће Ваша Милост имати више Енглеза и Енглескиња иза себе него они политичари који су позвали овог

најнежељенијег госта да посети град Светих мученика Албана и Магнуса.

Уверавам Вас, Ваша Милости, у своје дубоко поштовање и братску љубав у Господу нашем Исусу Христу.

Веома искрено ваш, Епископ Николај“

Књига коју читалац има пред собом настала је као последица једног неумитног процеса – разоткривања правих основа митологизовања Титове гротескне фигуре, што је предуслов за сва будућа српска освешћења.

јун 2013.

Приређивач